

BRIDGERTON

Kirjeystävä

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

JULIA QUINN

BRIDGERTON
Kirjeystävä

SUOMENTANUT
LAURA LIIMATAINEN

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
To Sir Phillip, With Love ilmestyi Yhdysvalloissa 2003.
Copyright © Julie Cotler Pottinger 2003
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB
Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4102-9

Stephanie ja Randall Hargreavesille.

*Te avasitte kotiovenne,
näytitte meille kaupunkinne,
säilytite tavaroitamme,
ja kun me saavuimme,
olitte tuoneet tervetulo-pakkauksen odottamaan kuistille.*

*Kun todella tarvitsin tukea,
tiesin tasan tarkkaan kenelle soittaa.*

*Ja myös Paulille,
tällä kertaa siksi.
Sehän on aina syy: siksi.*

Väität varmasti, että tulen vielä pitämään pojista, mutta en koskaan! EN KOSKAAN!!! Kolmella huutomerkillä!!!

ELOISE BRIDGERTON ÄIDILLEEN VIOLET BRIDGERTONILLE
LAPUSSA, JOKA SUJAUTETTIIN VIOLETIN KAMARIN
OVEN ALI ELOISEN OLLESSA KAHDEKSANVUOTIAS

En osannut kuvitellakaan, miten jännittävä seurapiirikausi olisi! Miehet ovat komeita ja hurmaavia. Tiedän, että rakastun saman tien. Kuinka voisin olla rakastumatta?

ELOISE BRIDGERTON VELJELLEEN COLINILLE
ASTUTTUAAN SEURAPIIREIHIN LONTOOSSA

Olen vakuuttunut, etten koskaan mene naimisiin. Jos minulle olisi sopiva puoliso, enkö olisi jo löytänyt hänet?

ELOISE BRIDGERTON LÄHEISELLE YSTÄVÄLLEEN
PENELOPE FEATHERINGTONILLE KUUDENNELLA
SEURAPIIRIKAUDELLAAN NAIMATTOMANA NEITONA

Tämä on viimeinen mahdollisuuteni. Otan kohtalon omiin käsiini ja viis veisaan varovaisuudesta. Arvon baronetti Crane, olettehan mies, joksi olen teidät kuvitellut. Sillä jos olette sellainen kuin kirjeenne antavat ymmärtää, luulen, että voisin rakastaa teitä. Ja jos te tuntisitte samoin...

ELOISE BRIDGERTONIN RAAPUSTUS PAPERINPALALLE
HÄNEN OLLESSAAN MATKALLA TAPAAMAAN BARONETTI
PHILLIP CRANEA ENSIMMÄISTÄ KERTAA

Prologi

*Helmikuu 1823
Gloucestershire, Englanti*

Oli kohtalon ivaa, että se tapahtui aurinkoisena päivänä.

Kuutisen viikkoa sää oli ollut harmaa ja toisinaan sateinen, ja sitten aurinko näyttäytyi ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Phillip piti itseään immuunina sään jumalatarten oikuille, mutta jopa hän oli tuntenut mielialansa kevenevän ja hymynsä levenevän. Hänen oli ollut pakko lähteä ulos. Ei kukaan voisi istua jököttää sisällä, kun ulkona oli niin upea ilma.

Erityisesti keskellä poikkeuksellisen harmaata talvea.

Jopa nyt, yli kuukausi tapahtuman jälkeen, hän ei voinut uskoa, että aurinko oli kehdannut kiusoitella häntä niin.

Miten hän oli ollut niin sokea, ettei ollut osannut odottaa sitä tapahtuvaksi? Hän oli elänyt Marinan kanssa heidän hääpäivästään saakka. Hänellä oli ollut kahdeksan pitkää vuotta aikaa oppia tuntemaan vaimonsa. Hänen olisi pitänyt osata odottaa sitä. Ja totta puhuen...

Totta puhuen hän olikin odottanut, mutta ei vain halunnut myöntää asioiden todellista tolaa itselleen. Kenties hän yritti harhauttaa tai jopa suojella itseään. Hän yritti paeta ilmiselvää totuutta ja toivoi, että jos hän ei sallisi itsensä ajatella koko asiaa, niin mitään ei ikinä tapahtuisi.

Mutta silti se tapahtui, ja vielä aurinkoisena päivänä. Jumalalla on tosiaan kiero huumorintaju.

Phillip tuijotti viskilasiaan, joka oli jostakin selittämättömästä syystä tyhjä. Hän oli kai kumonnut juoman kurkkuunsa, vaikkei hänellä ollut minkäänlaista muistikuvaa siitä. Hän ei tuntenut oloaan tokkuraiseksi, tai ei ainakaan siinä määrin kuin pitäisi. Ei niin tokkuraiseksi kuin halusi.

Hän katseli ikkunasta aurinkoa, joka valui kohti taivaanrantaan. Tänäänkin oli ollut poutaa. Se taisi olla syynä hänen poikkeukselliseen surumielisyyteensä – tai niin hän ainakin toivoi. Phillip halusi tai oikeastaan tarvitsi selityksen kammottavalle uupumukselle, joka tuntui valtaavan hänet.

Raskasmielisyys kammotti häntä.

Se kammotti häntä enemmän kuin mikään muu, enemmän kuin tuli, enemmän kuin sota, enemmän kuin helvetti itse. Ajatus siitä, että vajoaisi alakuloon, muuttuisi samanlaiseksi kuin Marina...

Marina oli ollut raskasmielinen koko elämänsä, tai ainakin niin kauan kuin Phillip oli hänet tuntenut. Hän ei muistanut, miltä Marinan nauru kuulosti, eikä ollut edes varma, oliko koskaan kuullut sitä.

Oli ollut aurinkoinen päivä ja...

Phillip puristi silmänsä kiinni eikä ollut varma, yrittikö tarttua muistoon tiukemmin vai karkottaa sen mielestään.

Oli ollut aurinkoinen päivä ja...

*

”Taisitte olla jo vakuuttunut, ettette enää ikinä tunne valonsäteitä ihollanne, vai miten on, arvon herra?”

Phillip Crane käänsi kasvonsa aurinkoon päin, sulki silmänsä ja antoi lämmön levitä iholleen.

”Täydellinen sää”, hän mutisi. ”Tai olisi, jos ei olisi niin peevelin kylmä.”

Hänen kirjurinsa Miles Carter hekotti. ”Ei nyt sentään niin kylmä ole. Järvi ei ole jäänyt tänä vuonna, pinnalla ajelehtii vain muutama jäälautta.”

Phillip käänsi vastahakoisesti selkensä auringolle ja avasi silmänsä. ”Vielä ei ole kevät.”

”Jos toivoitte kevättä, teidän sietäisi katsoa kalenteria tarkemmin.”

Phillip katsahti Milesia alta kulmiensa. ”Maksanko teille julkeuksista?”

”Kyllä vain, ja roimasti maksattekin.”

Phillip hymyi itseksensä heidän pysähtyessään nauttimaan auringosta vielä muutamaksi hetkeksi.

”Luulin, ettei harmaa sää haittaa teitä”, jutusteli Miles, kun he jatkoivat kulkuaan kohti Phillipin kasvihuonetta.

”Ei niin”, sanoi Phillip ja asteli niin itsevarmasti kuin vain luonnostaan urheilullinen mies osaa. ”Mutta vaikka pilvet eivät harmita minua, ei se tarkoita, ettenkö pitäisi enemmän auringonpaisteesta.” Hän pysähtyi hetkeksi. ”Käskekää lastenhoitaja Millsbyä viemään lapset ulos tänään. He tarvitsevat tietenkin paksut takit, myssyt ja lapaset ja muut, mutta aurinko on heille hyväksi. He ovat kököttäneet sisällä liian pitkään.”

”Kuten me kaikki”, Miles mutisi.

Phillip naurahti. ”Naulan kantaan.” Hän vilkaisi olkansa yli kasvihuonettaan. Kirjeenvaihto pitäisi hoitaa nyt, mutta sen lisäksi hänen täytyi käydä läpi siemeniä, ja hän voisi hyvin hoitaa asiansa Milesin kanssa tunnin tai parin päästä. ”Menkääpä siis”, Phillip sanoi Milesille. ”Etsikää käsiinne lastenhoitaja Millsby. Me voimme hoitaa asiamme myöhemmin. Tehän sitä paitsi inhoatte kasvihuonetta.”

”En tähän aikaan vuodesta”, Miles sanoi. ”Lämpö on sangen miellyttävää.”

Phillip kohotti kulmakarvaansa ja nyökkäsi kohti Romney Hallia. ”Väitättekö, että esi-isieni synnyinkoti on vetoisa?”

”Kaikki esi-isien synnyinkodit ovat vetoisia.”

”Taidatte olla oikeassa”, Phillip sanoi virnistäen. Miles oli kelpo veikko. Phillip oli palkannut hänet puoli vuotta aiemmin tarvitessaan apua pienen tilan pyörittämiseen liittyvissä paperitöissä ja erinäisissä hoidettavissa asioissa, joita tuntui kertyvän. Hän oli mukiinmenevä, vaikkakin nuori. Hänen kuiva huumorintajunsa oli kernaasti tervetullut taloon, joka ei koskaan täytynyt naurusta. Palvelusväki ei uskaltanut vitsailla Phillipin kanssa, ja Marina... Oli sanomattakin selvää, että Marina ei nauranut tai laskenut leikkiä.

Toisinaan lapset saivat Phillipin nauramaan, mutta se oli erilaista. Suurimman osan ajasta Phillip ei tiennyt, mitä sanoisi heille. Hän yritti, mutta tunsu itsensä liian kömpelöksi, liian isoksi ja liian vahvaksi, jos se oli mahdollista. Niinpä hän vain lähetti lapset tiehensä, takaisin lastenhoitajan luokse.

Se oli helpompaa.

”Menkäähän siitä”, Phillip sanoi ja lähetti Milesin hoitamaan askareen, joka hänen olisi luultavasti pitänyt tehdä itse. Hän ei ollut nähnyt lapsiaan vielä tänään, joten kai hänen olisi syytä piipahtaa lastenkamarissa, mutta hän ei halunnut pilata päivää sanomalla jotakin ankaraa, kuten väistämättä tuntui tekevän.

Phillip yhyttäisi lapset ja lastenhoitaja Millsbyn luontokävelyllä. Se oli mainio ajatus. Hän voisi osoittaa lapsille jonkin kasvin ja kertoa siitä, ja kaikki olisi yksinkertaista ja ystävällismielistä.

Hän astui kasvihuoneeseen, sulki oven perässään ja hengitti syvään miellyttävän kosteaa ilmaa. Hän oli opiskellut kasvitiedettä Cambridgen yliopistossa ja jopa suorittanut siitä loppuututkinnon. Hänestä olisi luultavasti tullut akateemikko, ellei isovelji olisi kaatunut Waterloon taistelussa ja rysäyttänyt pikkuveljensä harteille maanomistajan ja maalaisherrasmiehen velvollisuuksia.

Kaipa asiat voisivat olla huonomminkin. Hän olisi voinut päätyä sekä maanomistajan että kaupunkilisherrasmiehen

rooliin. Täällä saattoi sentään uppoutua kasvien maailmaan suhteellisen rauhassa.

Phillip kumartui työtasonsa äärelle ja tarkasteli uusinta hankettaan: hernelajiketta, jonka herneistä hän yritti jalostaa pulleampia ja paksumpia. Vielä ei ollut onnistanut. Viimeisimmät herneet olivat olleet nahistuneita ja jopa kellastuneita, mikä ei todellakaan ollut toivottu lopputulos.

Phillip kurtisti ensin otsaansa, mutta salli sitten itselleen pienen hymyn kerätessään välineitään kasvihuoneen takaosasta. Häntä ei juurikaan haitannut, vaikka kokeilujen lopputulokset eivät olleet odotusten mukaisia. Hän ei ollut yhtä mieltä siitä, että hätä keinot keksii.

Usein sattumalla on sormensa pelissä. Tieteilijät eivät myönnä sitä mielellään, mutta suurimmat keksinnöt tapahtuvat silloin, kun yrittää ratkaista aivan toista ongelmaa.

Phillip naurahti ja pyyhkäisi nahistuneet herneet sivuun. Tätä vauhtia hän keksisi parannuskeinon kihtiin vuoden loppuun mennessä.

Takaisin työn pariin siis. Hän kääntyi kokoelmansa puoleen ja levitti siemenet työtasolle voidakseen tarkastella niitä. Hän tarvitsi juuri oikean...

Hän nosti katseensa ja vilkaisi ulos vastapestystä ikkunasta. Pellolla näkyvä liike oli vanginnut hänen huomionsa. Välähdyks punaista.

Punaista. Phillip hymyili itselleen päätään pudistaen. Sen täytyi olla Marina. Punainen oli hänen lempiväriinsä, mikä oli aina ollut Phillipistä erikoista. Jos oli viettänyt hetkenkään Marinan seurassa, otaksuisi hänen lempiväriinsä olevan jokin tummempi, vakavampi sävy.

Phillip katsoi, kuinka Marina hävisi metsikköön, ja palasi sitten työn pariin. Marina kävi harvoin ulkona. Hän ei tätä nykyä useinkaan poistunut makuukamarinsa suojasta. Phillip oli iloinen, että vaimo oli ulkona auringonpaisteessa. Kenties se pristäisi Marinaa. Ei aurinko tietenkään kaikkea ratkaisisi.

Phillip tiesi, ettei edes se kykenisi ihmetekoihin, mutta jospa kirkas, lämmin päivä houkuttelisi Marinan ulos pariaksi tunniksi ja toisi pienen hymyn hänen kasvoilleen.

Taivas tietää, että lapset tarvitsisivat sitä. He kävivät äitinsä makuukamarissa lähes joka ilta, mutta ei se yksin riittänyt.

Ja Phillip tiesi hyvin, ettei hän riittänyt korvaamaan sitä, mitä lapset eivät äidiltään saaneet.

Hän huokaisi, kun syyllisyyden aalto pyyhkäisi hänen ylitseen. Hän ei ollut isä, jollaisen hänen lapsensa tarvitsivat. Kyllä hän sen tiesi. Hän yritti vakuutella itselleen riittävänsä, kunhan saavuttaisi ainoan tavoitteen, jonka oli asettanut itselleen vanhempana: hän ei käyttäytyisi kuten oma isänsä.

Mutta Phillip tiesi hyvin, ettei se riittänyt.

Päätäväisellä liikkeellä hän työnsi itsensä kauemmas työtasosta. Siemenet saattoivat odottaa. Kaipa hänen lapsensakin saattaisivat odottaa, mutta ei heidän silti pitänyt. Phillipin pitäisi viedä lapset luontokävelylle, ei lastenhoitaja Millsbyn, joka ei erottanut lehtipuuta havupuusta ja väittäisi päivänkakkaraa ruusuksi...

Phillip katsahti taas ulos ikkunasta ja muistutti itseään siitä, että oli helmikuu. Lastenhoitaja Millsby ei löytäisi kukan kukkaa tässä ilmanalassa, mutta siitä huolimatta Phillipin pitäisi viedä lapsensa kävelylle eikä keksiä tekosyitä. Luontokävely oli juuri sellaista puuhaa, jossa hän oli isänä parhaimmillaan, eikä hänen pitäisi vältellä vastuutaan.

Hän suuntasi ulos kasvihuoneesta, mutta pysähtyi ennen kuin oli kävellyt edes kolmanneksen matkasta Romney Halliin. Jos hän aikoi hakea lapset, hänen pitäisi viedä heidät tapaamaan äitiään. Lapset janosivat äitinsä seuraa, vaikka tämä vain taputteli heitä pääläelle. Kyllä vain, ensin hän etsisi Marinan. Niin luontokävelystä tulisi vieläkin kehittävämpi.

Phillip tiesi kokemuksesta, ettei Marinan mielentilasta kannattanut tehdä minkäänlaisia oletuksia. Vaikka hän olikin lähentynyt ulkoilmaan, hän ei välttämättä voinut hyvin, eikä Phillip

halunnut lasten näkevän äitiään tunnepuuskan vallassa.

Phillip kääntyi ympäri ja suuntasi kohti vesakkoa, jonne Marina oli kadonnut hetkeä aiemmin. Phillip käveli rivakasti Marinaan verrattuna, joten hän saisi vaimonsa pian kiinni ja voisi tunnustella tämän mielialaa. Silti hän ehtisi takaisin lastenkamariin ennen kuin kaksoset lähtisivät ulos lastenhoitaja Millsbyn kanssa.

Phillip käveli metsän läpi. Marinan jälkien seuraaminen sujui leikiten, sillä maa oli märkää, ja hänellä oli ilmeisesti jalassaan painavat saappaat, sillä ne olivat jättäneet selvät painaumat maahan. Jäljet johtivat pientä mäkeä alas ja metsiköstä ruohopläntille.

”Pentele”, Phillip mutisi, vaikka kirous katosikin lähes kokonaan yltyvään tuuleen. Nurmikolla ei näkynyt jalanjälkiä. Hän nosti kätensä suojatakseen silmiään auringolta ja katseli horisonttiin etsien välähdystä punaisesta.

Mitään ei näkynyt, ei hylätyn mökin lähistöllä, kuten ei Phillipin koeviljelypellolla eikä suuren siirtolohkareen luona, jolla Phillip oli poikasena kiipeillyt tuntikausia. Hän kääntyi pohjoiseen ja siristi silmiään havaitessaan vihdoin vaimonsa. Marina suuntasi järvelle.

Järvelle.

Phillip suu avautui, kun hän tuijotti vaimonsa ääriviivoja. Marina liikkui hitaasti kohti vesirajaa. Phillip ei ollut niinkään jähmettynyt paikalleen, vaan pikemminkin... unohtunut ajatuksiinsa tuijottaessaan kummallista näkyä. Marina ei koskaan käynyt uimassa. Phillip ei tiennyt, osasiko vaimo edes uida. Hän otaksui Marinan tienneen kartanon mailla olevasta järvestä, mutta ei ollut koskaan, ei kertaakaan heidän kahdeksanvuotisen avioliittonsa aikana, nähnyt tämän käyvän rannalla. Phillip alkoi kävellä Marinaa kohti. Jalat myönsivät asian, jonka mieli vielä kielsi. Kun Marina astui rantaveteen, Phillip kiihdytti tahtia, vaikka oli niin kaukana, ettei voinut kuin huutaa vaimonsa nimeä.

Jos Marina kuulikin huudon, hän ei osoittanut sitä eleelläkään. Hän vain asteli hitaasti ja varmasti syvemmälle.

”Marina!” Phillip karjui ja ryntäsi juoksuun. Hänellä kestäisi ainakin minuutti päästä järvelle, vaikka hän juoksi niin kovaa kuin jaloistaan pääsi.

Marina oli saavuttanut äkkisyvän reunan ja upposi, hävisi metallinharmaan pinnan alle. Punainen viitta kellui pinnalla muutaman sekunnin ennen kuin imeytyi pimeyteen hänen perässään.

Phillip huusi taas vaimonsa nimeä, vaikkei tämä mitenkään voinut kuulla sitä. Hän liukasteli ja kompuroi alas järvelle joutavaa mäkeä ja ymmärsi sentään riisua takkinsa ja saappaansa ennen kuin sukelsi jääkylmään veteen. Marina oli ollut uppeuksissa tuskin minuutin. Phillip tajusi, ettei siinä ajassa ehtisi hukkaa, mutta jokainen sekunti, jonka hän tuhlassi vaimonsa etsimiseen, vei tämän lähemmäs kuoleman portteja.

Phillip oli uinut järvessä lukemattomia kertoja ja tiesi tarkalleen, missä äkkisyvä alkoi. Hän lähestyi kohtaa nopein ja tasaisin vedoin, tuskin edes huomasi kastuneiden vaatteidensa painoa.

Hän löytäisi vaimonsa. Hänen oli pakko.

Ennen kuin olisi liian myöhäistä.

Phillip sukelsi ja haravoi katseellaan sameaa vettä. Marinan liikkeet olivat kenties saaneet hiekan kohoamaan pohjasta, samoin kuin Phillipin potkut, sillä hienoa santaa tanssi hänen ympärillään. Hän näki tuskin mitään hiekkapilvien välistä.

Lopulta Marinan epätyypillinen lempiväri pelasti hänet. Phillip puski läpi veden kohti pohjaa, jossa punainen viitta liihotti kuin väsynyt leija. Marina ei taistellut vastaan, kun Phillip kiskoi hänet pintaan, sillä hän oli jo menettänyt tajuntansa. Hän oli raskas Phillipin sylissä.

Kun he pääsivät pinnalle, Phillip haukkoi polttavat keuhkonsa täyteen ilmaa. Hetken verran hän ei voinut muuta kuin hengittää. Hänen ruumiinsa tunnisti, että sen oli pelastettava

itsensä ennen kuin voisi pelastaa ketään muuta. Sitten Phillip kiskoi vaimonsa rantaan pitäen tämän kasvot tarkasti pinnalla, vaikkei tämä näyttänytkään hengittävän.

Vihdoin he pääsivät vesirajaan. Phillip oli suunniltaan raahattessaan Marinan pienelle hiekka- ja kivikannakselle, joka erotti nurmialueen järvestä. Hän yritti etsiä vaimonsa kasvoilta elonmerkkejä, mutta huulten välistä ei kulkenut henkäystäkään.

Phillip ei tiennyt mitä tehdä. Hän ei ollut osannut ajatellaakaan, että hänen pitäisi joskus pelastaa hukkuva ihminen, joten hän vain teki, minkä koki järkeväksi: nosti Marinan syliinsä kasvot alaspäin ja takoi häntä selkään. Ensiksi ei tapahtunut mitään, mutta neljännen iskun jälkeen Marina yskäisi ja sameaa vettä purskahti hänen suustaan.

Phillip käänsi vaimonsa nopeasti ympäri. ”Marina?” hän kysyi hätäisesti ja läpsi vaimoaan kevyesti kasvoille. ”Marina?”

Vaimo yski taas, ja hänen vartalonsa kouristeli yskänpuuskien kourissa. Sitten hän alkoi vetää ilmaa keuhkoihinsa, jotka pakottivat hänet taas elävien kirjoihin, vaikka hänen sielunsa halusikin muuta.

”Marina”, Phillip sanoi ääni helpotuksesta väristen. ”Taivaan kiitos.” Phillip ei rakastanut sylissään lepäävää naista, ei ollut koskaan rakastanutkaan, mutta Marina oli hänen vaimonsa ja hänen lastensa äiti. Phillip tiesi, että surun ja murheen väijäämättömän viitan alla Marina oli sielunsa syvimmissä sopukoissa hieno ja hyvä ihminen. Phillip ei ehkä rakastanut vaimoaan, mutta ei hän myöskään toivonut tämän kuolemaa.

Marina räpytteli silmiään katsettaan kohdistamatta. Sitten hän ilmeisesti tiedosti, missä ja kuka oli, ja kuiskasi: ”Ei.”

”Sinut pitää viedä kartanolle”, Phillip sanoi jäyhästi. Hän hämmentyi siitä, kuinka vihaiseksi yksi ainoa sana oli hänet saanut.

Ei.

Miten Marina kehtasi kieltäytyä pelastamisesta? Antaisiko hän koko elämänsä pois vain, koska oli surullinen? Oliko

hänen raskasmielisyytensä tärkeämpää kuin hänen lapsensa? Painoiko paha mieli elämän vaakakupissa enemmän kuin se, että lapset tarvitsivat äitiään?

”Vien sinut kotiin”, Phillip murahti ja kaappasi vaimon syliinsä elkein, joista ei paistanut hellyys. Marina hengitti nyt ja oli tajuissaan, vaikka ei välttämättä täydessä ymmärryksessä. Häntä ei tarvinnut kohdella kuin herkkää kedon kukkasta.

”Ei”, Marina nyyhkytti hiljaa. ”Älä, ole kiltti. En halua... En halua...”

”Me menemme nyt kotiin”, Phillip ilmoitti ja paineli ylös mäkeä. Hän ei edes huomannut viimaa, joka muutti läpimärät vaatteet jääkylmiksi, eikä kivikkoista maata, joka pureutui kengättömiin jalkapohjiin.

”En jaksa”, Marina kuiskasi viimeisillä voimanrippeillään.

Kantaessaan taakkaansa kotiin Phillip ei voinut ajatella muuta kuin sitä, miten hyvin Marinan sanat sopivat tilanteeseen.

En jaksa.

Se tuntui kuvaavan Marinan koko elämää.

Iltahämärään mennessä oli selvää, että kuume saattaisi onnistua siinä, missä järvi oli epäonnistunut.

Phillip oli kantanut Marinan kotiin niin kiireesti kuin vain oli kyennyt. Kodinhoitaja rouva Hurleyn avulla Phillip oli riisunut vaimon jäiset pukineet ja yrittänyt lämmittää tätä hanhenuntuvatäkillä, joka oli ollut kapioiden kruunu kahdeksan vuotta aiemmin.

”Mitä tapahtui?” rouva Hurley oli henkäissyt Phillipin kompuroidessa sisään keittiön ovesta. Hän ei halunnut kulkea pää-ovesta, etteivät lapset näkisi heitä, ja keittiön ovi oli parisen kymmentä metriä lähempänä.

”Hän putosi järveen”, Phillip töksäytti.

Rouva Hurley näytti samanaikaisesti epäilevältä ja myötätuntoiselta, ja Phillip arvasi hänen tietävän totuuden.

Kodinhoitaja oli ollut heidän palveluksessaan aina avioliiton ensipäivistä alkaen, joten hän tiesi Marinan mielialojen vaihteluista.

Kun Marina oli saatu vuoteeseen, rouva Hurley oli käskennyt Phillipin ulos kamarista ja komentanut hänet vaihtamaan märät vaatteet yltään ennen kuin hänkin olisi horkassa. Phillip kuitenkin palasi Marinan vuoteen vierelle. Se oli aviomiehen paikka, Phillip ajatteli syyllisyydentuntoisesti. Paikka, jota hän oli vältellyt viime vuodet.

Marinan seurassa oleminen oli masentavaa ja hankalaa.

Mutta nyt ei voinut vältellä vastuuta. Niinpä Phillip istui vaimonsa vuoteen vierellä koko päivän aina yöhön saakka. Hän pyyhki Marinan otsaa, kun tämä hikoili, ja rauhallisina hetkinä yritti kaataa kädenlämpöistä lientä tämän kurkusta alas.

Phillip käski Marinan taistella, vaikka tiesi sanojensa lankeavan kuuroille korville.

Kolme päivää myöhemmin Marina kuoli.

Sitä Marina oli halunnutkin, mutta siitä ei ollut lohtua, kun Phillip näki lapsensa, juuri seitsemän vuotta täyttäneet kaksosensa, ja yritti selittää, että heidän äitinsä oli poissa. Phillip istui lastenkamarin liian pienessä lastentuolissa, mutkalla kuin rinkeli, ja pakotti itsensä katsomaan kaksosia silmiin puskiessaan sanat ulos suustaan.

Lapset eivät sanoneet juuri mitään, mikä ei ollut heille tyyppillistä. Mutta he eivät myöskään näyttäneet yllättyneiltä, ja se häiritsi Phillipiä.

”O-olen pahoillani”, hän sai sanotuksi päästessään puheensa loppuun. Hän rakasti lapsiaan enemmän kuin mitään muuta, mutta oli silti pettänyt heidät lukemattomin eri tavoin. Hän tuskin osasi olla isä lapsilleen, joten miten pirskatissa hän voisi ottaa harteilleen äidinkin roolin?

”Ei se ole teidän synne”, Oliver sanoi. Hänen ruskeat silmänsä vastasivat isän katseeseen hermostuttavalla vimmallalla. ”Äiti putosi järveen, eikö niin? Ette te häntä sinne työntänyt.”

Phillip ei osannut vastata, joten hän vain nyökkäsi.

”Onko äiti nyt onnellinen?” Amanda kysyi hiljaa.

”Luulen niin”, Phillip sanoi. ”Äiti saa katsella teitä päivät pitkät pilven reunalta, joten hän on varmasti onnellinen.”

Kaksoset miettivät tätä jonkin aikaa. ”Toivon niin”, Oliver sanoi viimein. Hänen äänensä oli päättäväisempi kuin ilme hänen kasvoillaan. ”Kenties äiti ei enää itke.”

Phillip tunsi hengityksen kariutuvan kurkkuunsa. Hän ei ollut tiennyt, että lapset olivat kuulleet Marinan nyyhkytyksen. Yleensä Marina vaipui synkkiin syvyyksiin vain öisin. Lastenkamari oli suoraan Marinan makuukamarin yläpuolella, mutta Phillip oli olettanut Amandan ja Oliverin olevan jo nukku-massa, kun heidän äitinsä alkoi kynelehtiä.

Amanda nyökkäsi pientä vaaleaa päätään yhteisymmärryk-sen merkiksi. ”Jos äiti on nyt onnellinen, niin on parempi, että hän on poissa”, sanoi Amanda.

”Ei äiti ole poissa”, Oliver keskeytti. ”Hän on kuollut.”

”Ei, vaan poissa”, Amanda intti.

”Se tarkoittaa samaa asiaa”, Phillip sanoi latteasti ja toi-voi, että voisi kertoa lapsilleen jotakin muuta kuin totuuden. ”Mutta luulen, että äiti on nyt onnellinen.”

Tavallaan se oli totta. Marina oli saanut sen, mitä oli halun-nutkin. Kenties hän ei ollut koskaan mitään muuta tahtonut-kaan.

Amanda ja Oliver olivat pitkään hiljaa ja tuijottivat lattiaa. He heiluttelivat jalkojaan istuessaan Oliverin vuoteenreunalla ja näyttivät niin pieniltä istua töjöttäessään huonekalulla, joka oli selvästi liian korkea. Phillip kurtisti otsaansa. Miksei hän ollut koskaan aiemmin huomannut tätä? Eikö lapsilla pitäisi olla matalammat vuoteet, jos he putoaisivat unissaan lat-tialle?

Tai kenties he olivat jo kyllin vanhoja. Kenties he eivät enää pudonneet vuoteesta. Kenties he eivät olleet ikinä pudonneet-kaan.

Kenties Phillip oli todella kammottavan huono isä. Kenties hänen pitäisi tietää tällaiset asiat.

Kenties... kenties... Phillip sulki silmänsä ja huokaisi. Kenties hänen pitäisi lakata ajattelemasta niin paljon ja vain yrittää parhaansa sekä tyytyä siihen.

”Menettekö te pois?” Amanda kysyi päätään nostaen.

Phillip katsoi tyttärtään sinisilmiin, jotka olivat samanlaiset kuin tämän äidillä. ”En”, Phillip kuiskasi kiivaasti. Hän polvistui tyttärensä eteen ja otti tämän pikkuruiset kädet omiinsa. Ne näyttivät niin pieniltä hänen otteessaan, pieniltä ja haurailta.

”En”, Phillip toisti. ”Minä en mene mihinkään. En koskaan lähde pois teidän luotanne...”

*

Phillip tuijotti viskilasiinsa. Se oli taas tyhjä. Hassua miten lasi saattoi tyhjentyä, vaikka sen täytti neljä kertaa tunnissa.

Hän vihasi muistamista. Hän ei ollut varma, mikä muistoista oli kaikkein pahin. Oliko se sukellus pinnan alle vai hetki, jolloin rouva Hurley oli kääntynyt hänen puoleensa ja sanonut Marinan olevan poissa?

Vaiko hänen lastensa murheen murtamat kasvot ja pelkoa tulvehtivat silmät?

Phillip kohotti lasin huulilleen ja antoi viimeisten pisaroiden valua nieluunsa. Lasten ajatteleminen oli ehdottomasti pahinta. Hän oli sanonut, ettei ikinä lähtisi heidän luotaan, eikä hän sellaista suunnitellutkaan. Mutta hänen läsnäolonsa ei yksin riittänyt. He tarvitsivat enemmän. He tarvitsivat jonkun, joka osaisi olla vanhempi, tietäisi miten lapsille puhutaan ja ymmärtäisi heitä, saisi heidät tottelemaan.

Koska hän ei voinut tuosta vain hankkia lapsilleen uutta isää, hänen pitäisi kai harkita heille uutta äitiä. Oli tietenkin liian aikaista. Hän ei voisi mennä naimisiin ennen suruajan

päättymistä, mutta ei se tarkoittanut, etteikö hän voisi punnita vaihtoehtojaan.

Phillip huokaisi ja lysähti tuoliinsa. Hän tarvitsi vaimon, ja lähes kuka tahansa kelpaisi. Häntä ei kiinnostanut naisen ulkonäkö tai varakkuus. Häntä ei kiinnostanut, osasiko nainen laskea päässään, puhua ranskaa tai edes ratsastaa.

Ainoa vaatimus oli, että hän olisi iloinen luonteeltaan.

Oliko se liikaa vaadittu vaimolta? Pieni hymy edes kerran päivässä. Kenties jopa ääneen nauraminen?

Ja naisen piti rakastaa Phillipin lapsia, tai ainakin teeskennellä niin hyvin, etteivät Amanda ja Oliver koskaan tuntisi eroa oikean ja teeskennellyn rakkauden välillä.

Oliko se liikaa pyydetty?

”Arvon herra?”

Phillip nosti katseensa ja kirosi itseään siitä, että oli jättänyt työhuoneensa oven raolleen. Kirjuri Miles Carter kurkisti sisään.

”Mitä nyt?”

”Teille on kirje”, Miles sanoi ja käveli ojentamaan kuoren Phillipille. ”Lontoosta”.

Phillip katsoi kirjekuorta. Hän kohotti kulmiaan havaitessaan käsialassa selvän naisellisen viehkouden. Hän lähetti Milesin huoneesta nyökkäyksellä, nappasi kirjeveitsensä ja liu’utti vahasinetin auki. Phillip hieroi sitä sormiensa välissä. Laatutyötä. Kallis. Painavakin vielä, mikä kertoi siitä, ettei lähettäjäjän täytynyt säästellä postimaksuissa.

Sitten Phillip avasi kirjeen.

Bruton Street 5

Lontoo

Baronetti Phillip Crane,

kirjoitan ottaakseni osaa vaimonne, rakkaan serkkuni Marinan mehehtymisen johdosta. Vaikka en ollut tavannut Marinaa vuosiin,

Pitkästynyt aatelisneito, salainen
kirjeystävä – ja yllättävä kosinta.

Eloise Bridgerton on vanhapiika, joka ei ole kelpuuttanut kosijoistaan yhtäkään. Sir Phillip Crane puolestaan on leski, joka tarvitsee kipeästi uuden vaimon. Kun kiehtova kirjeenvaihto tuo kaksi yksinäistä yhteen, järkiavioliitto tuntuu käytännölliseltä ratkaisulta. Todellisuus ei kuitenkaan vastaa kummankaan odotuksia. Eloise ei ole säyseää vaimomateriaalia eikä karkeatapainen Phillip mies, jollaisen seurapiirineito odottaisi saavansa vierelleen. Voiko täysin vääränlainen ihminen olla se oikea?

Kirjeystävä on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoituvan romanttisen Bridgerton-sarjan viides osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin historian katsutuimpia.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4102-9

